

Mester Györgyi

Egy tulipán életrajza

Amikor először tettem említést arról, hogy megírom az életrajzomat, a környezetemben lévő tulipánok mind nevetésben törtek ki, mondván, írni csak az tud, akinek papírja és tolla van. Hát ezekkel én valóban nem rendelkezem, viszont ezért is írok gondolatban. Hiszen akinek „feje” van, az ugye képes a gondolkodásra. Mivel ezt az érvemet senki nem tudta megcáfolni, hozzá is fogtam a megvalósításhoz.

A kezdetekről szinte semmi élményem nincs. Az akkor történeteket valaki másnak kellene megírnia, aki már akkor is ott volt, amikor a lényemet rejtő hagymácskát a kertészkedő kedvű öreg hölgy ledugta a földbe, és gondosan rányomkodta a porhanyós talajt.

Valószínű, a tavaszi nap, és a májusi langy esők együttesen keltették bennem az első bizsergető érzést, mely a testemet formázó zöld szár gyors növekedését eredményezte. Kellemesen csiklandó emlékeket elevenít fel a levelek kibújása is, de az igazi mámorító érzés akkor fogott el, amikor a szoros bimbóból kibontakoztak a szirmaim.

Jaj, hogy mit aggódtam a színük miatt! Vajon szűziesen tiszta, de jellegtelenül fehérek lesznek, esetleg riktó sárgát kell viselnem életem végéig? Leginkább persze a piros után áhítoztam, mert az a legszebb szín, a tűz színe, ráadásul fiatalos külsőt is kölcsönöz. - Szerencsém volt, piros lettem.

A környezetemben persze mindenféle szín előfordult, még cirmos is akadt a szomszédok között, de hamarosan rájöttem, így voltunk szépek.

Életem, társaimmal együtt, az előkertben folyt. Ez afféle díszkert volt, közepén sziklacsoporttal, benne a kövek között apró, pozsgáslevelű zöldek, és kis tarkaszirmú virágok bújtak meg. Mi, tulipánok, félkörben fogtuk közre a kis halmot, tömött sorokban álltunk egymás mellett és mögött.

Amikor fújta a szél, mint színes pillangók tengere hajladoztunk jobbra és balra, féltő volt, hogy egyszer csak fölrepülünk. De miért is akartuk volna elhagyni a szülőhelyünket?

Mögöttünk öreg ház fala magasodott, előttünk rozsdás kerítés emelkedett, de mindez nem zárta el előlünk a világot. Nem csak a szél susogta el minden nap a kert távolabbi részének híreit, a rovarok is rendszeresen látogattak bennünket. Néha kis féltékenykedés is kitört közöttünk, amikor egy-egy méhecske gyakrabban látogatta meg valamelyik társunkat, mint a többit, de azután hamar helyreállt a békesség.

Kutyát, macskát nem tartott az öreg hölgy, gyerek se volt már a háznál, nem kellett tartanunk attól, hogy letarol, eltipor, vagy kitépked bennünket bárki.

Szép volt így ez az élet.

Kár, hogy e pár hét gyorsan eltelt. A napsugár még ugyanúgy csókol, a szellő hordja a híreket, s az eső is meghozza nap, mint nap a felüdülést, de a testem már lankad. Félek, hogy egykor élettől duzzadó, hetykén feszülő, mára meglazult piros szirmaim egyszer majd mind lehullanak.

De mi lesz azután?

Néhány öreg társunk azt mondja, hagymáikat korábban szíromhullás után a földben felejtették. Ők állítják, több ilyen szép tavaszt is megérték. De vajon valóság ez, vagy csak beteljesületlen vágyakozás?

Érzem, gyengülök. Egy remegéssel utolsó, legszebb szíromom is földet ér, álom borul rám, és nem tudom, csak remélem, hogy jön még számomra is új tavasz...

